

Debut

VIERNES

22 DE AGOSTO DE 2003

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Decadència de la mentida

El rincón de los secretos

Director: Blair Treu.

Intèrprets: Rachel Treu Wortchair,
Jonathan Middle, Alastair Sinclair,
Michael Semprano, Grace

Surprise.

EUA, 2002. 100 minuts.

"Més d'un noi debuta a la vida amb un do espontani d'imaginació que afavorit per un ambient simpàtic i d'igual tarannà, podria arribar a ser alguna cosa veritablement gran i meravellosa. Però per regla general aquest noi no arriba a res o adquireix costums d'exactitud o es dedica a freqüentar el tracte de persones d'edat o bé informades". Això diu Òscar Wilde per boca del personatge Vivian a *La decadència de la mentida*, observacions dialogades amb les que el genial dublinès lamentava la pèrdua de la imaginació davant la vulgaritat social. Si Wilde hagués vist *El rincón de los secretos* s'hauria empenyat. I no és que aquesta comèdia juvenil no

estigui ben feta segons els cànons de Hollywood. No. És un pastisset de crema amb un regust embafador sobretot en els llagrimalls. I comenta bé: allò del quiosc on es trafica amb els secrets infantils i adolescents té la seva gràcia, mira. Què seria la vida sense secrets? Perquè tenir un secret (d'això viuen les secretàries) és sinònim de misteri, de racons inconfessables, d'esforç per canviar la vida adequant-la als nostres desitjos. En una paraula: mentir. I la història d'Emily, aprenenta de violinista a la teulada, és jugar al confessionari religiós o al divan del psiquiatra. Al final de la *pel·li* guanyen els adults sincers. Faltaria més.